

[Arthur Jacobsen.]

forventes erstattet af øgede eksportmuligheder, men denne effekt bliver mere tvivlsom, jo længere tiden går.

Jeg bemærkede, at statsministeren i sin åbningstale var indé på, at regeringen ville tilskynde arbejdsmarkedets parter til øget samarbejde med sigte på at fremme industriens konkurrenceevne. Jeg er klar over, at sådanne bestræbelser også udfoldedes af den tidligere regering, og jeg mener, at vi her står over for en overordentlig vigtig side af den økonomiske politik i den kommende tid. Der er her tale om et gammelt radikalt program, om samarbejde mellem parterne på de enkelte virksomheder såvel som på arbejdsmarkedet som helhed. Og jeg mener, at man fra statsmagtens side bør tilskynde enhver bestræbelse på at give begrebet indkomspolitik et positivt sigte. Det er jo klart, at for en økonomi i balance må der være overensstemmelse mellem produktion, afsætning og aflønning til dem, der deltager i produktionslivet. Dette betyder imidlertid ikke blot, at man må holde lønninger og avancer inden for de grænser, som produktionsresultatet afstikker, men også, at man kan vende spørgsmålet om og sige, at i det omfang, man kan opnå en større effektivitet i produktionen, bliver indtjeningsmulighederne større også for de i produktionen samarbejdende parter. Der kan ikke være tvivl om, at netop i øjeblikket, hvor så kraftige indtægtsstigninger forestår, er det vigtigere end nogen sinde, at der ved rationalisering af produktionen sker en inddækning af disse indtægtsstigninger.

Statsministeren nævnte i sin åbningstale, at regeringen ville optage drøftelser med arbejdsmarkedets parter, med funktionærer og tjenestemandorganisationerne og med erhvervslivets organisationer om foranstaltninger, der kan dæmpe stigningen i omkostninger, avancer og priser. Jeg har nok set, at man fra forskellig side har fundet morskab i, at regeringen således tilsyneladende i hvert tilfælde tager tråden op i

den politik, der faldt på gulvet i december måned. Jeg tror imidlertid, at ingen bør undre sig over, at en regering, som i den grad, som det fremgår af statsministerens ordførertale, påkalder samarbejde og samordning i relation til den økonomiske politik, også søger medarbejderskab fra de organisationers side, som virkelig har en betydelig indflydelse på den økonomiske udvikling. Jeg understreger i denne forbindelse, at statsministeren ikke blot nævnte arbejdsmarkedets parter, men tillige erhvervsorganisationerne, og at han ikke blot talte om at dæmpe stigningen i omkostningerne, men tillige stigningen i avancer og priser. Der er altså tale om at søge udformet en harmonisk politik, der ikke har brod til nogen side, og det lægger mit parti den allerstørste vægt på.

Det er klart, som også statsministeren gjorde opmærksom på, at omfanget af den nødvendige finansielle stramning vil blive stærkt påvirket af, om man når frem til et positivt resultat af de forhandlinger, der således forestår, men jeg er ikke i tvivl om, at uanset om der opnås et positivt resultat af disse forhandlinger, eller om de ender delvis resultatløse, vil regeringens økonomiske politik uforandret tage sigte på tilvejebringelse af god og stabil beskæftigelse.

Jeg vil gerne udtale håbet om, at de organisationer, regeringen nu optager forhandling med, ikke vil indtage standpunkter, der gør det unødigt besværligt at forfølge dette mål. Vi må ikke glemme, at de krav, befolkningen vil stille i de kommende år til forbedring og betryggelse af deres levevis, i meget høj grad vedrører ydelser, som er stillet til rådighed af det offentlige, hvad enten det nu drejer sig om uddannelse, sygehjem, plejehjem eller vejforbindelser og meget andet. Hvis vi ikke vil holde stærkt igen på udgifter til disse formål, så må hver enkelt af os indstille os på, at der i et kortere eller længere tidsrum ikke kan blive ret meget tilovers til forøgelse af det private forbrug. Og så må også de forskellige grupper og organisationer indrette deres løn- og indkomstkraav derefter.